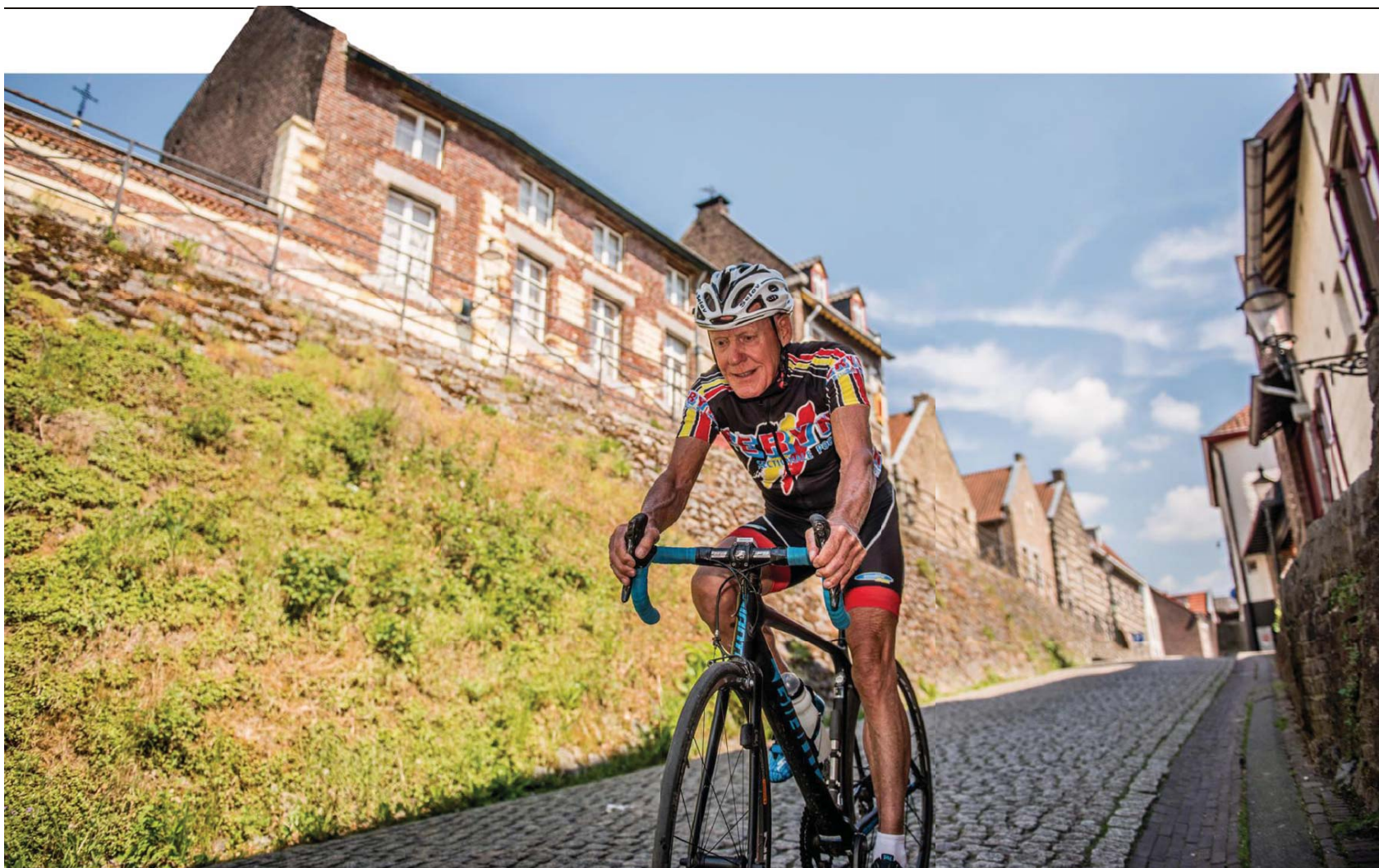

INTERVIEW
JAN TUMMERS

Toen hij Tom Dumoulin de flanken van de Etna op zag pedaleren, kwamen de herinneringen weer boven.

Jan Tummers uit Elsloo was in 1967 een van de eerste Limburgers ooit die de Giro reed. Op hoge leeftijd fietst Tummers nog steeds elke dag, maar liefst 25.000 kilometer per jaar.

Kilometervreter met roze herinnering

ELSLOO
DOOR RON LANGENVELD

Zijn fiets in het schuurtje achter het huis? Jan Tummers is ontsteld bij de gedachte alleen al. „Die zijn hier in het verleden wel eens opengebroken”, verduidelijkt hij. „Mijn auto mogen ze jatten. Maar niet mijn maatje, mijn fiets.” Zodoende staat zijn blauwe Giant binnen, boven op een slaapkamer. Als hij er niet mee op de weg zit tenminste. Want de cijfers die Tummers deze ochtend in zijn woning in Elsloo overlegt zijn zonder meer indrukwekkend. De met zijn 76 jaar toch niet meer piepjonge Tummers fietst met gemak zo'n 25.000 kilometer per jaar. Er zijn profs die dat niet halen. „2015 was een topjaar”, zegt hij. „Toen was ik hard op weg naar de 35.000 kilometer, maar begon het in december te sneeuwen. Man wat had ik toen de smoor in.” De teller bleef destijds noodgedwongen steken op 'slechts' 34.685

kilometer. Als bewijs toont hij de schriften met harde kافت waarin hij al zijn ritten minutieus bijhoudt. Een eindeloze reeks cijfers, tachtig, negentig, honderd kilometer per dag. Liefst alleen. „Dan kan ik lekker zwerven.” Sinds zijn pensionering, nu ruim tien jaar geleden, heeft Tummers zichzelf ontwikkeld tot kilometervreter. „Alleen als het sneeuwt fiets ik niet. En als het écht regent blijf ik thuis. Dan fiets ik de dag erna gewoon wat meer.” Het kost hem nog steeds geen enkele moeite. „Die lange adem had ik vroeger ook al. Hoe langer een etappe of een koers duerde, hoe beter ik ging rijden.”

Profrenner

Tummers was natuurlijk ook niet voor niets profrenner in zijn jonge jaren. Bij de ploeg Willem II-Gazelle hield hij in de jaren zestig van de vorige eeuw de kopmannen Peter Post, Rik Van Looy en Jo de Roo uit de wind. Tummers reed onder andere Milaan-San Remo, Parijs-Ni-

ce, de Giro en de Ronde van Andalusie. In de Ronde van Zwitserland werd hij twaalfde en in de Amstel Gold Race eindigde hij op een tiende plek. Voorwaar een mooie carrière dus voor de Elsloonaar. Maar aan zijn bestaan als wielrenner bewaart de oud-renner zelf geen al te goede herinneringen. „Ik was een van de beste amateurs van Nederland.” Maar hij kan het niet verkroppen hoe hij, eenmaal prof, als knecht keer op keer werd geflikt en gebruikt. En dat hij financieel amper het hoofd boven water kon houden. „De grote mannen kregen het geld, voor ons was er niets”, klinkt het nog altijd zuur. „Voor zo'n etappekoers moest je zelf haast nog geld meenemen, zodat je tenminste wat behoorlijks te eten kreeg. Na Parijs-Nice kreeg ik 28 gulden, mijn deel van het prijzengeld. Dat was het!” Die financiële perikelen zorgden er uiteindelijk zelfs voor dat Tummers als 27-jarige verbitterd een dikke punt zette achter zijn wielloop-

Mijn auto mogen ze jatten. Maar niet mijn maatje, mijn fiets.

Jan Tummers

baan. „Ik had op een bepaald moment nog 7.000 gulden tegoed van de ploeg. Dat was toen een behoorlijk groot bedrag. Toen ik dat niet kreeg, ben ik van de ene op de andere dag gestopt.”

Liefde voor fiets

Tummers nam in Elsloo een cafeteria over en raakte tien jaar lang geen fiets aan. Dat zijn liefde voor de tweewieler later toch opnieuw ontlook was de danken aan zijn vrouw Corry. „De buurvrouw ging fietsen en later mijn vrouw ook. Ze bleek nog talent te hebben ook. Zo ben ik er uiteindelijk weer op de fiets gestapt.” Corry is inmiddels alweer heel wat jaren geleden overleden, maar Tummers is sindsdien niet meer afgestapt en alleen maar meer gaan fietsen. „Wat moet ik dan? Achter het raam zitten? Ik woon hier alleen en ik voel me hier goed bij”, zegt hij over de gigantische hoeveelheid kilometers die hij jaarlijks wegtrapt. „Als ik vier uur ga fietsen, heb ik nog steeds de tijd voor andere dingen”, verklaart hij. Tijd voor zijn vriendin bijvoorbeeld, of zijn kleinkinderen. Of om de Giro te kijken. De koers die hij in '67 zelf nog reed. „Man ik ben zo blij dat Tom (Dumoulin red.) het nu zo geweldig doet. Daar blijf ik voor thuis.” Tummers herinnert zich de beklimming van Blockhaus nog en de Etna. „De vulkaan werd destijds beklommen over een route die niet meer bestaat. Die is bij een uitbarsting verloren gegaan. In Palermo werd ik destijds twaalfde”, weet hij nog. De eindstreep haalde de ploeg van Tummers dat jaar ove-

rigens niet. Met nog maar drie renners in koers keerden ze voortijdig terug naar Nederland. Van de spullen uit die tijd - de shirtjes, de prijzen de startnummers - heeft hij helemaal niets meer. „Ik was zo verbitterd toen ik stopte. Ik heb alles weggegeven. Ik heb alleen nog ergens een foto van mezelf in de Giro.” Verbitterd is hij trouwens nog steeds wel een beetje over hoe het hem is vergaan als profrenner. „Ik heb altijd het gevoel gehouden dat ik als renner niet de kans heb gekregen om te laten zien wat erin zat. Om te laten zien wat ik kon.” Dat hij nu, op hoge leeftijd, nog altijd beschikt over de benen om dagelijks uren in het zadel te zitten, toont dat daar misschien wel een kern van waarheid in kan zitten. „Die kilometers bewijzen genoeg denk ik.”

Reageren?
ron.langenveld@delimburger.nl

Jan Tummers zit nog dagelijks op de fiets, ook nu hij inmiddels al ruim in de zeventig is. Beneden: Jan Tummers wint in 1964 de Ronde van Limburg. FOTO'S ERMINDO ARMINO/ARCHIEF DE LIMBURGER